

Sygn. akt II W 1656/20

POSTANOWIENIE

Dnia 23 października 2020 roku

Sędzia Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku orzekający w II Wydziale Karnym

Małgorzata Kaczorowska

w sprawie z wniosku o ukaranie złożonego przez Straż Miejską w G.

w której **Ł. I.**, syn W. i B., urodzony (...)

został obwiniony o to, że:

w dniu 16.04.2020r. około godz. 07.15w G. przy ul. (...) na wysokości posesji nr (...) spacerując z psem wbrew obowiązkowi nie zakrył ust i nosa przy pomocy części odzieży, maski lub maseczki podczas przebywania na powietrzu w przestrzeni publicznej poza miejscem zamieszkania lub stałego pobytu

o wykroczenie z art. 54 k.w. w zw. z § 18 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 maja 2020 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii,

na podstawie art. 5 § 1 pkt 2 k.p.w.

postanawia:

odmówić wszczęcia postępowania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 54 k.w., kto wykracza przeciwko wydanym z upoważnienia ustawy przepisom porządkowym o zachowaniu się w miejscach publicznych, podlega karze grzywny do 500 złotych albo karze nagany. Przepis ten ma charakter blankietowy, odsyłając w kwestii dookreślenia znamion konkretnego czynu zabronionego do grupy „przepisów porządkowych o zachowaniu się w miejscach publicznych”. Nie dotyczy on tym samym naruszenia wszystkich nakazów i zakazów, które obowiązują w miejscach publicznych. Zakazy muszą być bowiem, po pierwsze ujęte w „przepisach porządkowych wydanych z upoważnienia ustawy”. Po drugie natomiast, konieczne jest wyraźne wskazanie, że nieprzestrzeganie obowiązku podlega karze. W orzecznictwie odnośnie przepisów porządkowych ustanawianych przez przepisami prawa miejscowego wskazuje się bowiem, że przepisy porządkowe, należy je traktować jedynie jako normy sankcjonowane (zakazy), których naruszenie może prowadzić do odpowiedzialności wynikającej z Kodeksu wykroczeń, o ile w sposób wyraźny i skonkretyzowany dokonano takiego zastrzeżenia w ich treści. Za wystarczające w tym zakresie można uznać np. odesłanie do sankcji z art. 54 kw. (zob. wyroki SN z dnia 20.10.2009 r., III KK 249/09, Lex 529597 i z dnia 09.06.2005 r., V KK 41/05, OSNKW 2005/9/83).

W realiach niniejszej sprawy obowiązki, które miała naruszyć obwiniona, przewidziany w § 18 rozporządzenia Rady Ministrów - nie zostały powiązane w tym akcie prawnym z możliwością pociągnięcia osób naruszających zakazu lub nakazy do odpowiedzialności za wykroczenie. Ustawodawca nie wskazał wyraźnie, że są to czyny zabronione pod groźbą kary jako wykroczenia. Nie odesłał w szczególności do treści art. 54 k.w., ani nawet to trybu postępowania w sprawach o wykroczenia. Nie ma tym samym przekonującej podstawy do uznania, że nieprzestrzeganie tych obowiązków obwarowane jest sankcją karną przewidzianą przez prawo wykroczeń. Za wnioskiem tym przemawia dodatkowo argument, że naruszenie obowiązków przewidzianych w tym akcie prawnym może prowadzić do odpowiedzialności na podstawie przepisów prawa administracyjnego.

Regulacji § 18 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 maja 2020 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii nie sposób uznać również za „przepisy porządkowe o zachowaniu się w miejscach publicznych” w rozumieniu art. 54 k.w. Rozporządzenie to zostało wydane na podstawie art. 46a i art. 46b pkt 1–6 i 8–12 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (Dz.U. z 2019 r. poz.1239 z późniejszymi zmianami). Odpowiedzialność wykroczeniowa za nieprzestrzeganie nakazów i zakazów przewidzianych w przepisach o zapobieganiu chorobom zakaźnym lub o ich zwalczaniu została jednak w art. 116 § 1 k.w. ograniczona do osób chorych lub podejrzanych o chorobę, osób stykających się z takimi osobami oraz nosicieli zarazków. Taki przypadek nie zachodził w niniejszej sprawie. Nadto dobrem chronionym poprzez nakazy i zakazy ustanowione w tymże rozporządzeniu jest zdrowie publiczne, a nie porządek i spokój publiczny wskazany w tytule rozdziału VIII Kodeksu wykroczeń, w którym stypizowano wykroczenie z art. 54 k.w. Dodatkowo wskazać trzeba, że odesłania ustawowe do wydawania „przepisów porządkowych” posługują się wyraźnie taką tych przepisów (zob. np. art. 40 ust. 3, art. 41 ust. 2 i art. 41 ust. 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym – Dz. U. z 2020 r., poz. 713, art. 60 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o wojewodzie i administracji rządowej w województwie - Dz. U. z 2019 r., poz. 1464, art. 59 ust. 8 ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym – Dz. U. z 2020 r., poz. 1043). W odesłaniu do wydania przepisów omawianego rozporządzenia, nie zostało zaś wskazane, że w tym akcie prawnym mają być ustanowione „przepisy porządkowe”.

Mając na uwadze, należało odmówić wszczęcia postępowania na podstawie art. 5 § 1 pkt 2 k.p.w. Czyn zarzucany obwinionemu nie zawiera bowiem znamion czynu zabronionego jako wykroczenie.

SSR Małgorzata Kaczorowska

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...).

(...)

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

- (...)

- (...)

3. (...).

(...)